

ки, де про проблеми з фертильністю й мови бути не могло, я зневажала таких жінок. А тоді стала однією з них. Я напосідала, напосідала й напосідала, поки чоловік пішов. Точніше кажучи, пішов від мене.

Мій психотерапевт має слухність: якщо викласти ці думки на папері, і справді стає легше. Під час сеансів ми майже не говоримо про Оуена, а протягом п'ятдесяти хвилин розмовляємо здебільшого про моє травматичне дитинство. На його думку, хороший спосіб упоратися з травмою й залишити її в минулому — це записати її. Саме тому він і дав мені цей щоденник. Не впевнена, що це допоможе, але вже як є. Мабуть, не так легко позбутися звички всім догоджати й усіх слухатися.

Цілком зрозуміло, що почати треба з вечора біля річки. Мені тоді було дванадцять років. Ми поїхали на природу з наметами. Мама зустрічалася з Деніелом уже майже пів року, але ми вперше вибралися кудись разом. Деніел взяв із собою Біллі, і ми з Ферн були цьому дуже раді, бо завжди мріяли про брата й усі ті прекрасні речі, що йшли разом з ним у комплекті: бурхливі веселощі, інтелектуальні дискусії та красиві друзі. Перші кілька днів ми добре проводили час. Ба навіть краще, ніж добре. Тоді вперше у мене з'явився шанс відчути, що таке нормальна сім'я. Деніел учив нас рибалити, Біллі учив грати в покер, а мама... мама стала зовсім іншою людиною. Вона раз по раз нагадувала нам мастити шкіру сонцезахисним кремом і просила бути обережними в річці, бо «течія може бути досить сильною». Одного дня вона навіть ніжно обійняла мене за плечі, коли ми сиділи біля вогнища. Раніше вона ніколи цього не робила. І я ніколи не забуду, як це — опинитися в маминих обіймах.

Останнього вечора ми з Біллі й Ферн пішли до річки. У повітрі й досі висіла денна спека й весь час доводилося від-

махуватися від надокучливих комарів. Біллі не вилазив з води, бо тільки там можна було врятуватися від нестерпної жарі. Зазвичай ми з Ферн теж купалися, але того вечора з нею було щось не так. Я весь день хотіла запитати, що сталося, та коли сестру щось турбувало, вона була не в гуморі, тож вирішила дати їй спокій.

Ми просиділи біля річки майже годину, аж тут я відчула, що хочу справити свою природну нужду. Оскільки Біллі не збирався вилазити з води, я побрела в гущавину, бо не хотіла, щоб він побачив, як я мочуся. Ішла я повільно, бо було темно, хоч око виколи, до того ж я була боса, тож мусила уважно дивитися, куди ступаю. Та й страх змії зовсім не допомагав рухатися швидше. Зрештою, я впоралася щонайбільше хвилин за п'ять. Але, судячи з усього, цього цілком вистачило.

Коли я повернулася до річки, Ферн уже не було.

— Ферн, — погукала я. — Ти де?

Було досить дивно не знайти сестру на тому місці, де я її залишила.

Приблизно за хвилину я побачила Ферн. Вона стояла, наче примара, на мілководді, залита місячним сяйвом. А Біллі ніде не було видно.

— Що тут... — почала я, ступивши крок до неї, і вона одразу підняла догори руки.

Перш ніж я встигла запитати, що відбувається, щось сплигло на поверхню води поруч із нею — шматок білої, позбавленої життя плоті.

— Ферн, — прошепотіла я, — що ти накоїла?

Місис Деллаганті й виду не подала, проте голос її став трохи голосніший.

— Так? А на чиєму дивані?

— Усе залежить від того, в кого ми ночуємо, — стенула плечима сестра.

Місис Деллаганті глянула на мене. Я втупилася очима в черевики.

Невдовзі місис Деллаганті встала й попрямувала до мами. Я схилилася над книжкою, боячись підвести очі. За кілька хвилин мати підійшла до нас і сказала, що вже час іти.

— Хто сказав бібліотекарці, що ми безхатки? — запитала мама, коли ми вийшли надвір. Ми стояли обабіч матері, тримаючи її за руки. Пам'ятаю цю подробицю, бо зазвичай ми з Ферн тримали одна одну за руки. І мамі це дуже подобалося. А ще перехожі були від цього в захваті, оскільки завжди всміхалися, побачивши нас. А мама цьому, ясна річ, тішилася.

— Хто розповів бібліотекарці, що ми безхатки? — різко повторила вона.

Пригадую, Ферн відразу ж почала нервувати й повторювати слово «безхатки» у своїй звичній манері. Ми звернули за риг на тиху вуличку, і мама запитала ще раз, уп'явшись нігтями в мою долоню.

— Місис Деллаганті... запитала нас... — почала я.

— То це ти сказала? — вигукнула мати до мене.

Я зиркнула на Ферн. Сестра стояла перелякана й розгублена. Вона нікому не казала, що ми безхатки, вона не вживала цього слова. Вона не розуміла, що це її вина.

Я кивнула.

Відпустивши наші руки, мати нахилилася до нас і гаркнула:

— Ти дурне дівчисько! Та жінка, може, й здається хорошою, але вона хоче забрати вас у мене. Ти цього добиваєшся?

Я заперечно похитала головою.

— Хочеш жити в названій сім'ї з бридкою жінкою, яка тебе ненавидітиме? І більше ніколи мене не побачити?

Материне лице перекошилося від люті, а бризки слини полетіли мені в обличчя.

— Ні! — розплакалася я. Звісно, я хотіла бути поруч з матір'ю. Моїм найбільшим страхом була розлука з нею. Вона мала слухність. Я дурепа. — Пробач. Вибач мені, матусю!

— Ходімо додому, Ферн, — засичала мати, хапаючи за руку сестру.

Я побігла за ними й хотіла взяти її за другу руку, але мати засунула її в кишеню. Я бігла всю дорогу слідом за нею і плакала. Мама залишилася непохитною навіть тоді, коли я кинулася їй до ніг, боляче забивши при цьому коліно.

Коли ми повернулися додому — не пам'ятаю, в кого ми тоді жили й чому тих людей не було вдома, — мати приготувала вечерю на двох. Коли я запитала, чи можна мені поїсти, вона поводитися так, ніби мене не існує. Потім вона викувала Ферн і почитала їй казку. Мати рідко купала нас, а казок узагалі ніколи не читала. Я залізла на канапу, щоб і собі послухати, та вона так різко мене відштовхнула, що я впала на підлогу й ударилася розбитим коліном. Я плакала до болю в животі, але мати не зважала й продовжувала читати. А закінчивши, вкрила Ферн ковдрою і вийшла з кімнати.

Якимось чином я зрозуміла, що на канапу краще не лягати, тож заснула на підлозі. Коли прокинулася, Ферн лежала поруч і обіймала мене худими ручками, зарившись обличчям мені у волосся. Вона стягнула ковдру й подушку з канапи та влаштувала нам невелике ліжко. Сестра тримала мене у своїх обіймах усю ніч.

Люди думають, що я щохвилини захищаю Ферн. А насправді, як не дивно, це вона завжди була моєю захисницею.

ФЕРН

Рівно о 18:15 я відкриваю білу дерев'яну хвіртку у двір Роуз та Оуена й іду доріжкою з червоної цегли. Щопонеділка, щовівторка та щочетверга я вечеряю у Роуз. Якщо ж сестра їде у відрядження чи затримується на роботі, ми скасовуємо зустріч. Звісно, ми пробували перенести вечерю на якийсь інший день, але марно. Суворий розпорядок — це наріжний камінь мого спокою й душевної рівноваги. У Роуз та Оуена чудовий будинок, світлини якого можна друкувати на сторінках журналу «Дім і сад», хоча газони вже не такі охайні, як при Оуені. У зимові місяці він косив траву й підрівнював краї газону раз на два тижні, а влітку робив це щотижня. Але тепер він працює в Лондоні. Проте занедбаний газон — це єдина неприємність у цьому домі. Бо веранда підметена, підлога відполірована, біля дверей стоїть плетений кошик для парасоль. Поруч — полиця для взуття з перевернутими догори блискучими червоними гумовими чоботами, які ще ніхто жодного разу не взував. Роуз неабияк пишається тим, як вона всьому вдома дає раду, і каже, що все йде з дитинства, але, наскільки я пам'ятаю, у нашому домі завжди панував хаос. Я теж завжди дотримуюся високих стандартів чистоти й порядку

у своєму помешканні, проте мою оселю навряд чи сфотографують для глянцевого журналу.

Одним стрибком я долаю три сходинки ганку й відчиняю двері. До мене одразу кидається радісний Алфі. Стаю навколішки, щоб погладити собаку. У сестри навіть пес як з картинки: шерсть виблискує, а на шиї красується смішний червоний ошийник з хустинкою.

— Привіт, Алфі, — вітаюся я, і він заскакує до мене на коліна.

Коли я підводжуся, пес радісно намотує кола біля моїх ніг. Щойно Роуз і Оуен завели Алфі, сестра наполягала, щоб він жив надворі. («Скільки ти знаєш кавапів¹, які мешкають надворі?» — пошепки запитав мене Оуен. «Жодного, — відповіла я. — Але й інших кавапів, крім Алфі, я не знаю, тож твоє опитування недостовірне».)

На кухні Роуз присідає перед духовкою у двох величезних рукавицях і дивиться на курку, що смажиться на грилі.

— Я прийшла! — озиваюся я.

— Ферн! Ти мене до смерті налякала! — вигукує Роуз, здригнувшись і мало не впавши в духовку.

За мить сестра підводиться і, насупившись, дивиться на мене. А супитися Роуз уміє як ніхто інший. Навіть коли вона всміхається, між бровами все одно пролягають дві вертикальні лінії, ніби її обличчя боїться переборщити з веселощами. Оуен казав, що це тому, що вона завжди за всіх непокоїться. Я знаю, що вона хвилюється за нього. Знаю, бо щоразу, коли сестра розповідає про його лондонську роботу, вона надто широко всміхається, а потім швидко змінює тему. А ще вона дуже непокоїться через мене. Якось я почула, як вона комусь по телефону сказала, що вже посивіла через мене. Хоча волосся

¹ Кавапів — порода собак, що виникла в результаті схрещування кавалер-кінг-чарльз-спанієля і пуделя.

ви мені розповідаєте. Ви знаєте, що я дослухаюся до голосів у своїй голові, і вже навчилися із цим миритися. Я ж навчилася миритися з тим, що ви розкидаєте взуття по всьому будинку (ну, от правда, невже з вами щось станеться, якщо ви бодай раз акуратно поставите його біля дверей?). Гаразд, вважатимемо, ми квити.

І, нарешті, дякую читачам за те, що читаєте мої книжки, поширюєте про них інформацію й даєте мені змогу знову працювати. Ця книжка, як і всі інші, написана для вас.

ЗМІСТ

Щоденник	Ферн	182
Роуз Інґрід Касел	Щоденник	
Ферн	Роуз Інґрід Касел	196
Щоденник	Ферн	199
Роуз Інґрід Касел	Щоденник	
Ферн	Роуз Інґрід Касел	205
Щоденник	Ферн	209
Роуз Інґрід Касел	Щоденник	
Ферн	Роуз Інґрід Касел	224
Щоденник	Ферн	228
Роуз Інґрід Касел	Щоденник	
Ферн	Роуз Інґрід Касел	237
Щоденник	Ферн	239
Роуз Інґрід Касел	Щоденник	
Ферн	Роуз Інґрід Касел	259
Щоденник	Ферн	261
Роуз Інґрід Касел	Щоденник	
Ферн	Роуз Інґрід Касел	267
Щоденник	Ферн	268
Роуз Інґрід Касел	За Три Місяці...	308
Ферн	Щоденник	
Щоденник	Роуз Інґрід Касел	311
Роуз Інґрід Касел	Подяки.....	316
Ферн		
Щоденник		
Роуз Інґрід Касел		178